

## *Tėvas jį pamatė ir meiliai pabučiavo*

Žmogus turėjo du sūnus, su kuriais pasiturinčiai gyveno savo žemėje, prižiūrėdamas plačius laukus ir tvarkydamas daug tarnų. Vyresnysis sūnus buvo „perlas“ : rimtas ir nuosaikus jaunuolis, vadovavo ūkio, laukų darbams, buvo tikra tėvo dešinioji ranka, neieškojo pramogų su draugais, nors gal jų keletą ir turėjo. Tai buvo to meto fariziejai ir Rašto aiškintojai. Jie atitinka vyresnįjį brolių.

Jaunesnysis sūnus buvo visiškai kitoks. Jam galvoje švilpė vėjai, jį slėgė gyvenimas, toks pilnas tikslumo ir visur apibrėžtas, bodėjosi jis laukų darbais ir gyvulių kaimenėmis, įkyrėjo jam viskas, tėvo namai jam atrodė lyg kalėjimas, kur kaliniais buvo tarnai, visad pasiruošę sušnipinėti kiekvieną jo veiksmą ir pranešti tėvui. Jame augo įsitikinimas, kad jo tėvas yra despotas, kuris nenori, kad vaikai jį paliktų ir atrastų suaugusio žmogaus nepriklausomybę. Jaunesnysis sūnus turėjo draugų, kurie buvo matę pasaulio, noriai pasakojo jam apie pasaulio linksmybes bei nuotykius, kuriuos jie įvardijo kaip savarankišką nepriklausomą gyvenimą.

To meto muitininkai ir nusidėjėliai, vyrai ir moterys, atitinka jaunesnįjį brolių.

Ir vieną dieną jaunuolis nebeišlaikė ir nusprendė pasielgti taip, kaip jau prieš kiek laiko buvo patarta draugo. Jis atėjo pas tėvą ir tiesiog pasakė: „Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį“. Prašymas nebuvo neteisingas. Pagal žydų įstatymą pirmagimis sūnus turėjo teisę į dvigubą dalį. Šiuo atveju, kai buvo du sūnūs, jaunesniajam priklausė trečioji paveldėjimo dalis. Dėl tokio prašymo tėvas buvo priverstas ilgai žiūrėti jaunuoliui į akis, bet jis nepratarė nė žodžio, kaip ir jaunuolis nieko nebeišdrįso pridėti prie savo prašymo. Vienas nuo kito pasitraukė tylėdami, šitoje abiejų pusių palaikomoje tyloje, kuri tęsėsi keletą dienų, buvo atliktas padalijimas. Tėvas padalijo sūnams turimą. (Lk 15, 12) Jam priklausanti turto dalis buvo pervesta pinigais, ir „Praėjus kelioms dienoms, jaunesnysis sūnus, pasiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį.“ (Lk 15, 13)

Pagaliau prasidėjo tikrasis gyvenimas! Ten jaunuolis atkeliavo apsirūpinęs dideliais pinigais, kurie sudarė visą trečdalią stambaus paveldėjimo. Jo senosios svajonės pradėjo virsti tikrove. Kūnu ir siela jis atsidavė malonumams.

Taip gyvenant dienos prabėgdavo greitai ir gerai, bet atėjo ir pasekmės. Atėjo laikas, kai pasibaigė pinigai. Malonumų įkarštyje jaunuolis nepastebėjo, jog piniginė vis plonėjo. Vieną dieną ji visiškai ištuštėjo. „Ten, palaidai gyvendamas, iššvaistė savo turimą.“ (Lk 15, 13) Baigėsi laimingasis gyvenimas ir prasidėjo kitas, gana skirtingas.

„Kai viską išleido, .. jis pradėjo stokoti. Tada apsisustojo pas vieną tos šalies gyventoją. Tas jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. Jis geidė prikimšti pilvą bent ankštėmis, kurias ėdė kiaulės, bet ir tų niekas jam neduodavo. „ (Lk 15, 14-16)

Matydamas artėjančią mirtį, visa ko pabaigą, jis ėmė mąstyti apie tėvą, kurį paliko. Kaip jis jį įsivaizduoja? Svarsto sau: „Ak, vis dėlto pas tėvą mano būklė buvo geresnė nei dabar! Kiek mano tėvo tarnų valgo nepalyginamai geriau, negu aš dabar... Ką man daryti? Grįšiu pas jį ir pirmiausia turėsiu nusižeminti, kad jo pyktį nuraminčiau. Sakysiu jam: tėve, nusidėjau dangui ir tau, nebesu vertas vadintis tavo sūnumi. Prašau, priimk mane kaip vieną iš savo tarnų.“ Ką visa tai reiškia? Kad jis įsivaizduoja atrasiąs įtūžusį tėvą, kuris jam sakys: „Negali būti nė kalbos, negaliu tavęs lyg niekur nieko priimti, vaikeli. Turi man įrodyti, kad dabar geriau žinai, ko nori. Pradėk nuo stažo mano tarnyboje. Priklausomai nuo to, kaip pasirodysi, nuspręsiu, ar galiu tave priimti atgal kaip sūnų.“ Štai šitaip nusiteikęs jis artinasi pasirengęs praryti karčią piliulę ir nusižeminti prieš savo tėvą. O ką jis randa?

Jo tėvas laukuose prižiūri darbus, bet jo akys neramios, nes jose atsispindi senas, bet dar vis gyvas skausmas. Laikas nuo laiko sustodamas žvelgia į tolimą akiratį, lyg sustingdamas ir nežinia ko ten dairydamsis. „Bet jaunėliui dar toli tebesant, jo tėvas pamatė jį ir buvo gailestingumo sujaudintas; Tėvas puola jam ant kaklo, apkabina jį, bučiuoja ir šaukia: „Tuoj pat atneškite žiedą ir gražiausią drabužį, papjaukite riebų veršį...“ Sūnus nieko nesupranta. Kodėl? Nes, sukildamas prieš tėvą, jis sudarkė savyje tėvo paveikslą. Tai netgi buvo tikroji

jo maišto priežastis. Jis pirmiausia suabejojo, ar tėvas yra tėvas, ar jis yra mylintis tėvas? Jis yra tėvas tik todėl, kad myli savo sūnų atleisdamas sūnui neklusnumą. Tai Dievo, pasirengusio visada atleisti, gailestingumo ženklas. Susitaikinimas pirmiausia yra dangiškojo Tėvo dovana.

„Tėvo ištikimybė sutelkta į pražuvusio sūnaus žmogiškumą, jo orumą. Didžiulis džiaugsmas, jam grįžus namo, geriausiai apie tai byloja. Žmogus – kiekvienas žmogus – yra šis sūnus palaidūnas: viliojamas pagundos atsiskirti nuo tėvo ir gyventi atskirai; šiai pagundai pasidavęs; nusivylęs tuštuma, kuri jį buvo užbūrusi it mirazas; vienišas, netekęs garbės, išnaudojamas, kai mėgina susikurti pasaulį visiškai sau; net didžiausiame varge kankinamas troškimo grįžti į bendrystę su Tėvu. Dievas, kaip tėvas palyginime, laukia grįžtančio sūnaus, apkabina jį grįžusį ir liepia dengti stalą su grįžtusių puotai, kuria švenčiamas susitaikinimas. „ (šv. Jonas Paulius II)

„Vyresnysis jo sūnus buvo laukuose. Kai grįždamas prisiartinio prie namų, išgirdo muziką ir šokius. Pasišaukęs vieną iš tarnų, jis paklausė, kas čia dedasi. Tas jam atsakė: ‘Sugrižo tavo brolis, tai tėvas papjovė nupenėtą veršį, nes sulaukė jo sveiko’. Tada šis supyko ir nenorėjo eiti vidun. „ (Lk 15,25-28)

Vyresnysis sūnus nuliūdo. Ar tai šitaip jo tėvas švenčia dėl to jaunojo pasileidėlio, kuris pridarė šeimai gėdos ir nuostolių? Ar tėvas paseno ir suvaikėjo? Na, jeigu vargšas jo tėvas neteko proto, tai gerajam jo sūnui, kuris visada buvo supratingas, nėra reikalo pasekti jo pavyzdžiu. Jo tėvas išėjęs pradėjo jį prašyti, bet jis atsakydamas tarė savo tėvui: „Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nedavei nė ožiuko pasilinksinti su draugais. Bet vos tik sugrižo šitas tavo sūnus, prarijęs tavo turtą su kekšėmis, tu tuoju papjovei jam nupenėtą veršį „(Lk 15, 29-30) .Tuomet tėvas jam tarė: „Sūnau, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. Bet reikėjo džiaugtis ir linksintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado! „ (Lk 15, 31-32 )

Atkreipkime dėmesį, kad vyresnysis sūnus, kalbėdamasis su tėvu apie savo brolių, vadina jį „šituo tavo sūnumi“, o tėvas atsako jam „šitas tavo brolis“. Vyresnysis nesugeba, tą palaidūną vadinti savo broliu. O tėvas primena jam, kad tas palaidūnas yra jo brolis ir dėl to jis privalo jį tokiu ir laikyti, taip pat kaip ir jis laiko jį sūnumi. Vyresnysis sūnus nesupranta savo tėvo gerumo. Kol šis brolis, perdėm tikras savimi ir savo nuopelnais, pavydus ir niekinantis, kupinas kartėlio ir pykčio, neatsivers ir nesusitaikins su savo tėvu ir broliu, puota nebus pilnatviška susitikimo bei vienas kito suradimo šventė.

„Sūnaus palaidūno palyginimas yra istorija apie Dievo – Tėvo, siūlančio savo grįžusiam sūnui visiško susitaikinimo dovaną, – meilę. Tačiau vyresniojo brolio figūra, primindama brolius skaldantį egoizmą, taip pat tampa istorija apie žmonių giminę: joje apibūdinama mūsų padėtis ir parodomas kelias, kuriuo reikėtų eiti. Sūnus palaidūnas, karštai trokštantis atsiversti, sugrižti į tėvo glėbį ir gauti atleidimą, žymi tuos, kurie savo širdies gelmėje jaučia visiško susitaikinimo be išlygų ilgesį ir yra vidujai tikri, jog toks susitaikinimas galimas tiktai tada, kai kyla iš pirmutinio ir pamatinio susitaikinimo, gražinančio nutolusį žmogų į sūnišką draugystę su Dievu, kurio begalinis gailestingumas jam žinomas. Tačiau skaitomas kito sūnaus perspektyvoje, palyginimas vaizduoja egoizmo suskaldytos žmonijos padėtį.

Žmogus – kiekvienas žmogus – taip pat yra šis vyresnysis brolis. Egoizmas daro jį pavydų, sukietina jo širdį, apakina bei atitveria jį nuo kitų žmonių ir Dievo. Tėvo gerumas ir gailestingumas jį erzina ir piktina; parsiradusio brolio laimė jam karti . Kad galėtų susitaikinti, žmogus turi atsiversti ir šiuo atžvilgiu.“

( šv. Jonas Paulius II )

„ Tad atgailaukite ir atsiverskite, Apd 3, 19... atsižadėdami senojo žmogaus ankstesnio gyvenimo būdo. Ef 4,22 ... Artinkitės prie Dievo, ir Jis artinsis prie jūsų. Jok 4,8 Tegul vilties Dievas pripildo jus dideliu džiaugsmu ir tikėjimo ramybe, kad Šventosios Dvasios jėga būtumėte pertekę vilties. Rom15,13. ... Ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus. „ Jn 8,32.